

ת"פ 41452/08/15 - מדינת ישראל נגד חיים מלצר

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41452-08-15 מדינת ישראל נ' מלצר
תיק חיצוני: 146183/14
בפני כב' השופטת ג'ויה סקפה- שפירא
המאשימה
נגד
חיים מלצר
הנאשם

ב"כ הנאשם: עו" דותן דניאלי

החלטה

1. הנאשם מואשם בעשר עבירות זיוף בכוונה לקבל דבר במרמה לפי סעיפים 414 ו- 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, עשר עבירות שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק ועשר עבירות קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק.

2. על פי המיוחס בכתב האישום, הנאשם סובל מפריקות כתף חוזרות מאז שירותו הצבאי ובעל 5 אחוזי נכות מצה"ל. בשנת 2013 ביקר הנאשם אצל רופא, ובסיום הביקור קיבל לידי מסמך ובו סיכם הביקור חתום על ידי הרופא. סמוך לחודש אוקטובר 2013 סרק הנאשם את מסמך סיכום הביקור וזייף אותו ואת חתימת הרופא באמצעות תוכנת מחשב, באופן שבו המסמך נחזה להיות מרשם לתרופה TRAMADOL, תרופה ממשפחת האופיאטיים, משככת כאבים וממכרת.

בין החודשים אוקטובר 2013 עד מאי 2014, בכעשרה מועדים שונים, זייף הנאשם מרשמים כאמור, שינה את התאריכים הרשומים עליהם, הציג את המרשמים המזויפים בבית מרקחת וקיבל תמורתם את התרופה.

3. בדיון שהתקיים ביום 6.10.16 ב"כ הנאשם טען טענה מקדמית של הגנה מן הצדק שעניינה אכיפה בררנית של הדין. נטען כי במקרה דנן היה על התביעה לשקול עריכת הסדר מותנה לפי סימן א'1 בפרק ד' לחוק סדר הדין הפלילי, [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. ב"כ הנאשם הציג בתמיכה לטענותיו את רשימת ההסדרים המותנים שנערכו על ידי רשויות התביעה מאז כניסתו לתוקף של תיקון 66 לחוק סדר הדין הפלילי, כפי שפורסמה על ידי הסניגוריה הציבורית הארצית, מתוך נתונים שנלקחו מאתר האינטרנט של פרקליטות המדינה. ב"כ הנאשם טען, כי פרקליטות מחוז ירושלים ערכה את המספר המועט ביותר של ההסדרים המותנים מתוך כלל ההסדרים שנערכו, וכי מכל מקום, רשימה זו כוללת בתוכה תיקים דומים בנסיבותיהם לעניינו של הנאשם, אשר הסתיימו בעריכת הסדרים מותנים, כך שלא היה מקום להבחין בין הנאשם לבין אחרים וחובה על היה על המאשימה לשקול עריכת הסדר

מותנה בעניינו. עוד טען ב"כ הנאשם, כי המאשימה לא הפעילה שיקול דעתה מקום בו הייתה מחויבת לעשות כן ללא סיבה עניינית ואך בשל העובדה כי הנאשם פנה בעצמו לתביעה במכתב שימוע ללא שהיה מיוצג על ידי עורך דין.

4. המאשימה ביקשה להשיב בכתב לטענה המקדמית ואפשרתי לה לעשות כן, תוך שקבעתי כי לאחר מתן התגובה, תישלח החלטה לצדדים.

5. תגובת המאשימה הוגשה לבית המשפט ביום 18.10.16, ואולם ככל הנראה נשלחה לב"כ הנאשם עוד טרם הגשתה, שכן כבר ביום 14.10.16 הגיש ב"כ הנאשם, מבלי שקיבל רשות לעשות כן "תגובה לתגובת המאשימה ובקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי".

ביום 25.10.16 הוגשה תגובה מטעם המאשימה לתגובת ב"כ הנאשם, אף זאת ללא רשות. מתוך חשש שמא הצדדים יוסיפו ויגיבו, וישובו ויגיבו זה לדברי זה, ניתנה החלטה לפיה איש מן הצדדים לא קיבל רשות להגיב לתגובת רעהו. או אז הגיש ב"כ הנאשם בקשת רשות להגיב לתגובת המאשימה ובקשה לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשתו לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי.

6. תמהני מדוע נבצר מהצדדים לטעון את כל טענותיהם בהזדמנות אחת שניתנה להם לשם כך והם חשו צורך לשוב ולהגיב זה לדברי זה. עם זאת, כדי שלא לקפח מי מהצדדים אקבל הפעם את התגובות שהוגשו ללא קבלת רשות מראש. מנגד, לא מצאתי מקום לקיים דיון נוסף לדיון שהתקיים במעמד הצדדים ביום 6.10.16, שנועד לאפשר לצדדים לטעון את מלוא טענותיהם. המאשימה ויתרה אמנם על זכותה לטעון בעל פה, ואולם אין בכך כדי להצדיק קיומו של דיון נוסף על מנת להעלות בקשות שב"כ הנאשם יכול ורשאי היה להעלות במעמד הדיון שהתקיים ונועד בדיוק לשם כך.

7. לגופו של עניין, לאחר שקראתי בעיון את טענות הצדדים ואת האסמכתאות שאליהן הפנו, מצאתי כי דין הבקשה לביטול כתב האישום בטענה של אכיפה בררנית להידחות. ממילא לא מצאתי כי יש מקום להורות לתביעה למסור לנאשם את חומרי החקירה, הקריטריונים והנימוקים לעריכת הסדרים מותנים בכל התיקים שבהם נערכו הסדרים מותנים ואשר ב"כ הנאשם נסמך עליהם בטיעונו.

8. בית המשפט הדן נאשם העומד לדין פלילי הוא בעל סמכות לקיים ביקורת שיפוטית בכלי הביקורת של המשפט המנהלי על החלטת התביעה להגיש כתב אישום, אף בלא זיקה הכרחית למבחנים שנקבעו בגדרה של "הגנה מן הצדק" (ראו ע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פולדי פרץ** [פורסם בנבו 10.9.13]). עם זאת, ראוי כי ביקורת שכזו תהא מרוסנת וזהירה על מנת שבית המשפט לא יעמיד את עצמו בנעלי המאשימה.

9. ב"כ הנאשם אמנם הפנה לרשימה ארוכה של מקרים שבהם נסגרו תיקים בהסדר מותנה, ואולם אינני סבורה כי ניתן ללמוד מתוך מקרים אלה כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם היא חריגה ממדיניות עקבית של התביעה בעבירות דומות, לא כל שכן כזו המונעת מתוך שיקולים זרים. מתוך רשימת 111 התיקים שהוגשה, מצאתי שניים, מס' 10

ומס' 26 ברשימה, שנסיבותיהם דומות לנסיבות ביצוע העבירות על ידי הנאשם, אם כי חומרתן פחותה. מכך לא ניתן ללמוד על אכיפה מפלה. אוסיף עוד, כי לא נטען שהנאשם הסתמך על מדיניות אי העמדה לדין של התביעה טרם ביצוע העבירות.

10. ב"כ הנאשם טען בדיון שהתקיים ביום 6.10.16 כי בשל מצבו הבריאותי של הנאשם הוא ממילא היה זכאי לקבל את התרופה שזייף את המרשמים לצורך קבלתה, וכל מעשיו המתוארים בכתב האישום היו בגדר "קיצור הליכים" לקבלת אותה תרופה (כפי שאירע, למשל, בתיק מס' 10 ברשימת התיקים שהוגשה מטעם ההגנה). דא עקא שעיון בכלל המסמכים, ובפרט המסמכים הרפואיים שצורפו על ידי ב"כ הנאשם לאחר הדיון אינו מלמדים שכך הם פני הדברים ולא נמצא בהם כל בסיס לטענה זו.

11. משמעות הדברים היא כי בעשר הזדמנויות שונות, כך לכאורה, על פי הנטען בכתב האישום, הנאשם זייף מרשם רופא וקיבל על סמך המרשמים המזויפים תרופה נרקוטית וממכרת שלא הומלצה על ידי רופאיו.

12. בנסיבות שתוארו, לא מצאתי כי החלטת המאשימה להגיש כתב אישום נגד הנאשם נגועה באפליה פסולה או לוקה בחוסר סבירות המצדיק ביטול כתב האישום, ואף לא מסירת חומרי חקירה ותרשומות פנימיות הנוגעים לתיקים אחרים להגנה.

13. המשך דיון ביום 23.11.16 בשעה 8:50.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשע"ז, 27 אוקטובר 2016, בהעדר הצדדים.